

A Prelátus 2010. novemberi levele

Ebben a hónapban a prelátus arra invitál bennünket pasztorális levelében, hogy mélyüljünk el a szentek közösségének dogmájában így erősítve az egységet az Egyház minden tagja között, akik a mennyben, a tisztítótűzben és a földön vannak.

2010.11.25.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Ma az üdvözültekre emlékezünk, akik már a mennyben élvezhetik Isten jelenlétét. *„Ezután akkora sereget láttam, – írja Szent János egyik látomásában a Jelenések könyvében –, hogy meg sem lehetett számolni. Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből álltak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaág. Harsányan zengték. „Üdv Istenünknek, aki a trónon ül, és a Bárálynak!” [1]*

Láthatjuk, hogy a Szentírás, mint egy hatalmas képet tárja elénk azt a megszámlálhatatlan sokaságot, aki már eljutott földi útjának boldog befejeződéséhez. Ők alkotják *agyőzedelmes egyházat*. Szűz Máriával és Szent Józseffel, a kanonizált szentekkel, – akik között nagy örömmel tiszteljük az Atyánkat – hétköznapi emberek milliói élnek örökre Istenben és Istenért. Olyanok, akik a földön megválták – és a

kegyelem segítségével meg is nyerték – a lelki élet csatáit. Hálával telik meg a lelkem, amikor az Opus Dei női és férfi tagjaira gondolok, akik teljes hűséggel szolgálták az Urat, és most közbenjárásukkal segítenek minket a mennyből. Ők nem maradhatnak csupán emlékek, hanem igenis számolnunk kell velük, szoros egységben lévén, hogy tovább tudjuk járni azt az utat, melyet ők már oly tökéletesen végigfutottak.

Nagy szeretettel fordulok azok felé is, akik minket felneveltek és vezettek, vagy akikkel szorosabb kapcsolatunk volt itt a földön: szülők, testvérek, rokonok, barátok, munkatársak; és nagyon sokan mások, akiket ugyan nem ismertünk, de segítettek nekünk, vagy személyes harcunkkal mi segítettük őket, akik tettek valamit vagy imádkoztak a szentek közösségeért, azért, hogy elérhessük a csodálatos célt, a Szentháromság szemlélését. Azt tanácsolom Nektek,

hogy ahogyan Atyánktól is láttam,
kérjétek elődeitek közbenjárását és
ajánljátok magatokat az ő
közbenjárásukba.

Nem feledkezhetünk el arról a
hatalmas és oly kedves sokaságról
sem, aki arra vár, hogy a végső lépést
megtehesse a mennyei hazába. Ők a
tisztítótűz áldott lelkei – a *szenvedő
egyház* –, akik arra készülnek, hogy
beléphessenek a dicsőségbe. „*Már a
boldogság helyén vannak* – mondta
Szent Josemaría – *mivel már biztos
számukra az üdvösség, bár még egy
kicsit tisztulniuk kell, mielőtt Istenhez
mehetnek.*”[2]Az egyház arra is
sarkall minket, hogy holnap,
november 2-án, különleges
megemlékezéssel forduljunk feléjük
és elrendeli, hogy minden pap
celebráljon engesztelő szentmisét az
elhunytakért.

Ezek a hetek különleges alkalmat
nyújtanak arra, hogy a szentek

közösségének mélységében
növekedjünk. Imádságainkkal és
lemondásainkkal, munkánk
felajánlásával és mindenekelőtt a
szentmise gyümölcseit a
tisztítótűzben szenvedő lelkekért
ajánlva segíthetünk nekik
hiányosságaik pótlásában és így a
mielőbbi mennybejutásukban.
Hogyan is felejtethetnénk el azt az
állandó áhítatot, amellyel az Atyánk
mindig, de különösen november
hónap során imádkozott és kérte az
értük szóló imádságokat? Sürgetett
bennünket, hogy legyünk
nagylelkűek az engesztelések
felajánlásában és leghőbb vágya
abban állt, hogy mindnyájan együtt
„kiürítsük a tisztítóhelyet” a
bőségesen felajánlott szentmisékkal,
nagylelkű áldozatainkkal és
imádságainkkal. Ezért kérdezem
magamat és titeket: hogyan szeretjük
az elhunyt és a még élő lelkeket?
Mennyire töltjük ki óráinkat és
napjainkat másokért?

Ezek olyan elmélkedések, melyek segíthetnek nekünk, hogy mélyebben belevevessük magunkat a *küzdő egyház* titkaiba, amelyhez most tartozunk. Nemcsak passzív módon – mint az üdvösség címzettjei, melyet Krisztus felajánl nekünk – képezzük ennek részét, hanem aktív értelemben is, mivel mindannyian az Egyház részei vagyunk és részének is kell éreznünk magunkat, hozzá kell járulnunk itt a földön Krisztus misztikus testének építéséhez és majd végső megszilárdításához a mennyben. Szent Josemaría szavaival mi is megkérdezhetjük magunktól: *„Osztozom Krisztusnak a lelkek iránti fáradozásában? Könyörgök az Egyházért, melynek részét képezem, melyben különleges küldetést kell végrehajtanom, amit senki más nem tehet meg helyettem?”*[3]

A II. Vatikáni Zsinat a Szentírásból vett képekkel azt tanítja, hogy az Egyház „Istennek egy építménye.

Maga az Úr is egy kőhöz hasonlítja magát, melyet az építők elvetettek, de amely szegletkővé lett. Az apostolok erre az alapra építették fel az Egyházat, melynek szilárdságát és összetartó képességét köszönheti.”

[4] Szent Péter első levelében azt írja, hogy Krisztusra, mint élő kőre, *„amelyet - bár az emberek elvetettek – az Isten kiválasztott és megbecsült, és mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy Istennek tetsző lelki áldozatokat hozzatok Jézus Krisztus által.”*[5]

Ez történt a keresztelezőkor, amikor az Egyház élő tagjává lettünk, hogy Isten házát építsük itt a földön.[6]

„Az Egyház tagjának lenni már sokat jelent, de még nem elégséges.

Egyházzá kell lennünk, mert Édesanyánk soha nem lehet számunkra valami furcsa, különös, legmélyebb gondolatainktól távoli, idegen dolog.”[7] A Krisztussal való teljes egység nélkülözhetetlen

feltétele annak, hogy a földi
Egyházban élet legyen, és hogy
később elérjük az örök boldogságot.

Nem élettelen elemek vagyunk,
hanem *élő kövek*, akiknek szabadon
és önkéntes elhatározásból kell
együttműködniük Krisztus
érdemeinek magunkban és
másokban való kibontakoztatásában.
A népek apostola figyelmeztet
minket: *„Mint gondos építőmester, az
Istentől nekem juttatott kegyelemmel
megvetettem az alapot, de más épít
rá. Ügyeljen azonban mindenki,
hogyan épít rá. A lerakott alapon
kívül, amely Jézus Krisztus, mást
senki nem rakhat. Kinek kinek
munkája mutatja majd meg, hogy erre
az alapra aranyból, ezüsből,
drágakőből, fából, szénából vagy
szalmából épít-e. Az (Úr) napja
ugyanis nyilvánvalóvá teszi, mivel
tűzzel érkezik, és a tűz majd
megmutatja, kinek mit ér a
munkája.”*[8]

Építsük tehát, saját életünkben az Egyházat az egyetlen alapra, Krisztusra, az Istennek tett nagylelkű önátadás aranyával; áldozataink és lemondásaink ezüstjével; erényeink drágaköveivel, amelyek talán kicsik, de Istennek kedvesek, ha válaszolunk állandó kegyelmeire. Isten segítségével kerüljük ne csak a halálos bűnöket, hanem irtózzunk a szándékosan elkövetett bocsánatos bűnöktől, hiányosságoktól és tökéletlenségektől is: amit nem lehet Istennek felajánlani, az *széna*, *szalma*; az értéktelen anyag, amitől meg kell szabadulni ahhoz, hogy beléphessünk a mennyek országába. Ebben gyökeredzik földi utunk bűnbánati cselekedeteinek értelme, majd a halál utáni, tisztítótűzben való tisztulás szükségessége.

Szent Pál hozzáteszi: „*Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, s az Isten Leleke lakik bennetek?*”[9]

November hónap során ezt a liturgia

is kihangsúlyozza, amikor 9-én a Lateráni Szent János Bazilika, 18-án pedig a Szent Péter és Pál bazilikák felszentelésének évfordulóját ünnepli. Gondoljunk egy kicsit bele ezeknek az ünnepeknek a szimbolikájába, és vonjunk le belőlük viselkedésünkre nézve praktikus következtetéseket. Mert ahogyan egy templom felszentelésének szentmiséjén az Atyaistenhez fordulva a misekönyv prefációja mondja: „ebben a házban, melyet megengedté, hogy felépítsünk, és melyben nem szűnsz meg kedvezni családodnak, mely Feléd zarándokol, és amelyben a velünk való egységnek titkát mutatod meg és valósítod meg csodálatos módon. Itt valóban, Te magad építed fel ezt a templomot, amely mi vagyunk, és így eléred, hogy Egyházad, Krisztus teste egyesülve növekedjen, míg a mennyei Jeruzsálemben tökéletessé nem teszed.”[10]

Álljunk meg ennél a fontos valóságnál: mindannyian, egyenlőképpen az Egyház tagjai vagyunk, bár mindenki a maga saját szerepében. „Az Egyház szerkezetének minden eleme fontos, mondja XVI. Benedek pápa; *de mindannyian meginognának és összedőlnének a szegletkő nélkül, aki Krisztus. A keresztényeknek, mint „Isten házának társlakói”, együtt kell működniük acélból, hogy az épület szilárd maradjon, oly módon, hogy mások is vonzónak találják, belépjenek és felfedezzék azokat a bőséges kegyelmeket, amik belsejében találhatóak.*”[11]

Gondolkozzunk el, gyermekeim, ezen a feladaton, melyet az Úr ránk bízott, és teljesítsük felelősségtudattal, mint azok a példabeszédben szereplő szolgák, akik az uruk által rájuk bízott javakkal üzleteltek, hogy visszatértekor többet tudjanak visszaadni neki.[12] És ha a hit, a

szentségek vétele, a Római Főpappal és a Püspökök testületével való egység kötelékei által Krisztussal egységben maradunk, be fog teljesülni és örömteli valósággá fog válni.

Vizsgáljunk csak meg egy olyan szimbólumot, ami nem kerülheti el a figyelmünket. Az oltárra gondolok, ami a templomok belsejében egy oly jelentős helyen található, egy jelentésekkel teli, különleges szertartás által az imádásnak van szentelve. 1958-ban, Mindenszentek ünnepén, Szent Josemaría felszentelte a Szent Apostolok kápolna oltárait Villa Teverében. Mint mindig, minden liturgikus szertartáson, tapintható látható volt az áhítata; minden liturgikus szabály, minden egyes szó az Istennel való szeretetteljes kapcsolatot fejezte ki, Aki azért is akarta ránk hagyni a Szentmise Szentáldozatát, hogy

megmutassa, mennyire szeretett és szeret minket.

Ezzel a szertartással az Egyház arra emlékeztet minket, hogy „mi is fel lettünk szentelve, és „különösképpen” Isten szolgálatára és országának építésére lettünk rendelve. Azonban gyakran egy olyan világba csöppenve találjuk magunkat, amely „félre” akarja tolni Istent. Az emberi szabadság és függetlenség nevében csendben elhalad Isten neve mellett, a vallás személyes áhítatra korlátozódik és a nyilvános környezetből kikerül a hit. Néha – magyarázza XVI. Benedek – az említett gondolkodásmód, mely olyannyira ellentétes az Evangélium lényegével saját, az Egyházzal és annak küldetéséről való felfogásunkat is megzavarhatja, elvakíthatja.”[13]

Próbáljuk meg mindig elutasítani ezt a szellemiséget, mely néha sok

keresztény viselkedésében is burkoltan megjelenik. Elmesélem nektek, amit Szent Josemaría szokott mondani, amikor oltárszentelést végzett. „Ti és én olyanok vagyunk, mint az oltárok: felkentek minket. Felkentek minket olajjal, először a kereszteléskor, és aztán a bérváláskor. És örömmel várjuk azt a pillanatot, amikor majd megkapjuk az Utolsó kenetet (...), amikor majd újra felkennek minket. Ezenkívül szent dolgok vagyunk, és ezért testünk Urunknak, Istenünknek kell legyen szentelve. Furcsaságok nélkül figyelnünk kell a szerénység kis részleteire, vigyáznunk kell testünkre, Isten szolgálatába állítva, illő módon felöltöztetve. Ezért a lelkünket is fel kell öltöztetni jó szokásokkal, melyeket erényeknek nevezünk, és melyek a keresztény ember sajátosságai.”[14]

Még sokkal több következtetést is levonhatnánk ezen ünnepek

kapcsán, hogy azokat lelki életünkben alkalmazzuk; ezeket saját belátásotokra bízom. De nem akarom anélkül befejezni, hogy ne emlékeznék meg a következő hét más liturgikus ünnepeiről, és a Mű történetének évfordulóiról.

Elsősorban 21-éről, Krisztus király ünnepéről; készítsük fel magunkat, hogy megújítsuk az Opus Dei felajánlását Jézus Szentséges Szívének. Adjunk új értelmet Isten felé való kötelezettségeinknek, melyeket a kereszteléskor kaptunk, és amelyek megerősödve vannak jelen, mióta meghívást kaptunk az Opus Deibe. Egyúttal azt tanácsolom, kérdezzétek meg magatoktól: Mennyire engedem meg Krisztusnak, hogy egész napomon uralkodjék? Hogyan terjesztem országát munkám és barátságaim által?

Azután november 28-a, az Opus Dei Prelatúra felállításának évfordulója, – mely ebben az évben, miként 1982-

ben is, egybeesik Advent első vasárnapjával –, köszönjük meg Istennek teljes szívből ezt az oly fontos lépést. Kérjük különösen, ahogy azt Isten szolgája, II. János Pál mondta az *Ut sit* apostoli alkotmányban, hogy a Mű mindig és minden pillanatban sikeres eszköz legyen az Egyház egyetemes küldetésének szolgálatában...

Pár napja Pamplonában voltam és a Navarrai Egyetem campusán celebráltam szentmisét megköszönve Istennek – emberek ezreivel együtt –, az Egyetem felállítása és a Barátok Társaságának megalapítása óta eltelt ötven évet. Ahogy el tudjátok képzelni, Szent Josemaría jelenléte folytonos volt, azért is, mivel a Szentáldozatot ugyanazon a helyen újítottam meg, ahol 1967 októberében az alapítónk celebrálta a szentmisét. Akkori szavai segítettek nekem a szentbeszéd megszerkesztésében is, emlékeztetve

rá mindenkit, hogy Isten arra hív minket, hogy a mindennapi életben váljunk szentté.

Kérem, hogy hálánk kifejeződést nyerjen a Római Főpap szándékára való buzgó imáinkban is, akihez az Opus Dei tagjai, világiak és felszenteltek, – ahogy a többi keresztények – minden körülmények között szoros egységben tartozni kívánunk. És továbbra is imádkozzatok az én szándékomra, hogy a lehető legjobban tudjam szolgálni az Egyházat és a lelkeket. Mindnyájatokkal nagyon szoros egységben érzem magam, és szükségem van arra, hogy minden nap megerősítsetek engem.

Eszembe jut, hogy ebben a hónapban egy új évfordulót is ünneplünk, amikor is az Atyánk a Rialp-i rózsát találta. Szűz Máriát kérem, hogy erőt adjon nekünk, hogy végig tudjuk járni a mennybe vezető utat. És

rábízzuk a prelatúra azon híveit, akik
13-án fognak a diakónusi rendbe
belépni.

Minden szeretetemmel megáldalak
Titeket,

Atyátok,

+Javier

Róma, 2010. november 1.

[1] *Jel* 7, 9-10

[2] Szent Josemaría, *Feljegyzések egy
családi összejövetelen*, 9-IV-1974.

[3] Szent Josemaría, *Hűség az
Egyházhoz* – Szentbeszéd, 4-VI-1972.

[4] II. Vatikáni zsinat, Const. dogm.
Lumen gentium, n. 6.

[5] 1 *Pét* 2, 4-5.

[6] Cfr. 1 *Tim* 3, 15.

[7] Szent Josemaría, *Hűség az Egyházhoz* - Szentbeszéd, 4-VI-1972.

[8] 1 Kor 3, 10-13.

[9] *Ibid.*, 16.

[10] Római misekönyv, Egy templom felszentelésének I. előszava

[11] XVI. Benedek, *Beszéd*, 18-VII-2008.

[12] Cfr. *Mt* 25, 20-23.

[13] XVI. Benedek, Szentbeszéd egy oltárszentelésen, 19-VII-2008.

[14] Szent Josemaría, *Feljegyzések egy családi összejövetelen* 27-X-1974